

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa T. W., S. W., T. W., K. W. W., M. W., K. W., R. W., G. W.
S., W. P., J. P., M. Ł., M. P. i A. A.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów T. W., S. W., T. W., K. W. W., W. P., J. P., M.
Ł., M. P. i A. A.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej od powodów: T. W., S. W., T. W. i K. W.
W. - kwoty po 2.215 (dwa tysiące dwieście piętnaście) zł oraz od
powodów: W. P., J. P., M. Ł., M. P. i A. A. - kwoty po 1.108 (tysiąc
sto osiem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 – nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011, III SK 41/10 - nie publ.). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Według skarżących w sprawie niniejszej występuje istotne zagadnienie prawne ujęte w pytaniu: „czy o przeznaczeniu nieruchomości na cele rolne lub budowlane należy wnioskować wyłącznie na podstawie faktycznego wykorzystania nieruchomości, jej właściwości fizycznych i geodezyjnych oraz właściwości nieruchomości sąsiadujących, czy też uzasadnione jest ustalenie w kategoriach

prawnych możliwości wykorzystania nieruchomości na cel budowlany z uwzględnieniem przepisów obowiązujących w dacie wyrządzenia szkody na podstawie faktu prowadzenia określonych prawem procedur administracyjnych właściwych w sprawach dotyczących inwestycji budowlanych, a w konsekwencji uznania budowlanego charakteru nieruchomości na podstawie dostępnych pozwoleń na budowę lub decyzji/zaświadczeń lokalizacyjnych”.

Skarżący nie wykazali, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.; swoje wątpliwości oparli jedynie na własnej ocenie rozstrzygnięcia, która pozostaje oderwana od ustalonego stanu faktycznego. Uszło uwagi skarżących, że - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą przedmiotem zarzutów wypełniających podstawy skargi kasacyjnej.

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest stwierdzenie tylko oczywistego naruszenia konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało

wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący nie wykazali istnienia w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności, ograniczyli się bowiem jedynie do przedstawienia ogólnych uwag dotyczących postępowania dowodowego przed Sądem drugiej instancji, bez wskazania konkretnie, jakie przepisy procedury zostały naruszone, oraz wykazania, że naruszenia takie miały charakter kwalifikowany, widoczny bez potrzeby głębszej analizy.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach Sąd Najwyższy orzekł stosując art. 109 § 2 k.p.c. i biorąc pod uwagę celowość poniesionych kosztów oraz niezbędność ich poniesienia z uwagi na charakter sprawy oraz niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, dokonał miarkowania przyznanych kosztów oraz proporcjonalnego rozdzielenia ich pomiędzy skarżących.